

Když přijíždí král

j+5 1. 12. 2024, 1. adventní neděle

Milost vám a pokoj od Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Takto jsme úvodní pozdrav převzali od dávných apoštolů a je to pozdrav moudrý. Milost vám – neberte těžké životní situace ukvapeně jako Boží trest, ale hledejte v nich světlo Boží lásky, která vám z nich ukáže cestu ven. A pokoj vám – aby si z vás strach neudělal své posly ani služebníky, ale aby vám Boží láska dopřála naději, která jinde není k mání.

Mk 11,1-10: Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betanii u Olivové hory, poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: "Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! A řekne-li vám někdo: 'Co to děláte?', odpovězte: 'Pán je potřebuje a hned je sem zase vrátí.'" Vyšli a na rozcestí našli oslátko přivázané venku u dveří. Když je odvazovali, někteří z těch, kteří tam stáli, jim řekli: "Co to děláte, že odvazujete oslátko?" Odpověděli jim tak, jak Ježíš přikázal, a oni je nechali. Oslátko přivedli Ježíšovi, přehodili přes něj své pláště a on se na něj posadil. Mnozí rozprostřeli na cestu své pláště a jiní zelené ratolesti z polí. A ti, kdo šli před ním i za ním, volali: "Hosanna! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno buď přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!"

Mk 11,27-33: Znovu přišli do Jeruzaléma. Když procházel chrámem, přišli k němu velekněží, zákoníci a starší a řekli mu: „Jakou mocí to činíš? A kdo ti dal moc, abys to činil?“ Ježíš jim řekl: „I já vám položím jednu otázku; odpovězte mně, a já vám povím, jakou mocí to činím! Odkud měl Jan pověření křtít? Z nebe či od lidí? Odpovězte mi!“ I dohadovali se mezi sebou: „Řekneme-li ‚z nebe‘, namítne nám: ‚Proč jste mu tedy neuvěřili?‘ Řekneme-li však ‚od lidí‘?“ - to se zase báli zástupu; neboť všichni měli za to, že Jan byl opravdu prorok. Odpověděli tedy Ježíšovi: „Nevíme.“ A Ježíš jim řekl: „Ani já vám nepovím, jakou mocí to činím.“

Když chce někdo vypadat důležitě, musí si dát záležet. Na setkání panovníků přijít o maličko později, aby bylo jasné, že jednání může začít, teprve když přijdu já. A když vjíždím do města, tak s nějakou parádou, aspoň tak, jako když někdejší sovětské vůdce nedobrovolně vítávaly s mávátky zástupy pionýrů. S parádou a ovacemi jezdíval po říši už římský císař a jeho místodržitelé a různí králové.

Ježíš není král ani vojevůdce – kdo vlastně je? Lidi ho prý považují za proroka, někteří učedníci za toho, kdo lidem přinese záchranu, a něco k tomu řekl sám Bůh: „Toto je můj milovaný syn, toho poslouchejte.“ Takhle to řekl Bůh, jenomže to kromě tří učedníků, kteří to uslyšeli na jedné hoře, zatím nikdo neví.

Ježíš zamířil do hlavního města – tam, kde sídlí (nebo tam přijíždějí) mocní tohoto světa. Mají určitou autoritu, ale proti té Boží je takřka nicotná. Teď do města přichází Boží syn. Těm, kdo ho považují za zachránce, se možná vybavily žalmy, ve kterých se zpívá: „Rozšiřte a zvedněte brány,“ protože do těch našich se Boží sláva nevejde (a nevejde se ani do vítězných oblouků a honosných památníků, které si mocní nechali nastavět na svou počest). Zvětšete brány, požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově!

Ježíš opravdu přichází ve jménu Hospodinově, ale brány se kvůli tomu přestavovat nebudou. Boží sláva se projeví jinak než okázalostí. Půjčil si oslíka a mnoho lidí stlalo na cestu své kabáty anebo ratolesti z polí a volali: „Kéž je požehnáno přicházející království!“

Hned nato vstoupil Ježíš do chrámu, rozhlédl se tam, a protože už bylo pozdě večer, odešli se s učedníky někam ubytovat. Nazítří tam šli znovu a Ježíš zpřevracel stolky stánkařů, protože dům modlitby se neměl stát tržištěm, natož doupětem lupičů. Zanedlouho se dostavila delegace znalců Bible a chrámových šéfů a těch, kdo vedli lid: „Kdo ti dal právo tohle dělat?“ ptali se. „Napřed mi řekněte, kdo pověřil Jana Křtitele, byli to lidi, nebo Bůh?“ opáčil Ježíš. Když řekneme, že Bůh, zeptá se nás, proč jsme ho nebrali vážně. Když řekneme, že v tom Bůh

prsty neměl, to zas pobouříme Křtitelovy příznivce a sympatizanty a bude z toho pozdvižení. „Těžko říct,“ odpověděli a Ježíš to uzavřel: „Já vám o sobě taky víc neřeknu.“

II.

Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Tak dejte prostor nejenom sami sobě a svým jistotám: věřte tomu, co vám Bůh nabízí, a nechejte si tím zrevidovat svůj život. To říkal Ježíš od samého začátku. Dopřejte prostor nejenom tomu, o čem jste vy sami přesvědčeni, ale i Božímu kralování, které přichází, a pusťte ho ke slovu.

Lidi, kteří byli u toho, když Ježíš na oslátku vjížděl do města, právě to hlasitě volali: „Požehnáno buď přicházející království našeho otce Davida!“ Neumím říct, co tím přesně mysleli. Asi jak kdo. Někteří jásalí, že to konečně bude jako kdysi za Davidových časů. Jiní se těšili, že to naopak snad už bude úplně jiné než kdysi, samozřejmě mnohem lepší. Ještě jiní zdůrazňovali, hlavně aby to bylo výlučně pro potomky Davidovy. Ještě jiné možná strhla v tu chvíli ta atmosféra a nadšení a přidali se k jáсотu, ale těžko říct, co vlastně čekali a chtěli. A ještě jiní se toho dění stranili a třeba i štítili a nikoho nevíkali a možná jim bylo proti mysli, že se do důležitých témat plete tolik lidí.

Advent znamená čas očekávání. Kdybychom měli upřesnit, co od Boha čekáme a co a jak by měl udělat přicházející mesiáš na sklonku roku 2024, a kdybychom to měli říct sami za sebe, nejspíš bychom se v nápadech různili, tak jako se různíme v názorech a v tom, o čem jsme kdo přesvědčeni. Asi to tak bylo i tehdy. „Za koho mě kdo pokládá?“ ptal se Ježíš a odpovědí bylo víc. Nejdůležitější je, co k tomu řekl Bůh, to však skoro nikdo neslyšel. Když ho teď vítají jako krále, proč zanedlouho budou hlasitě žádat jeho popravu? Změnili názor? Nebo to nebyli oni, ale někdo jiný? To se nedopátráme, vypravěč to však nepíše pro ně, ale pro nás:

Každý z nás jsme o něčem pevně přesvědčeni a žijeme ve společenské bublině, kde si navzájem jakž-takž rozumíme, když se vedou

řeči, co se u nás a ve světě děje a jak se v tom žije a jak to vidíme dál. Takových lidských bublin je mnoho a občas na sebe narážejí, často s nepochopením a někdy s nenávisť. Svět se mění strašně rychle, rychleji než dřív, mnohé jistoty berou za své a těžko se v tom orientovat. Lidem z toho bývá neveselo, ale je tu ta naděje, co se jí říká advent: Už už se blíží Boží kralování, tak dopřávejte v mysli prostor nejenom tomu, o čem jste přesvědčeni a co vám připadá jasné, ale hlavně přijměte, co vám Bůh nabízí, a pusťte si to do srdce a do vztahů.

Jak se to Boží kralování projeví, to si představovali rozdílně už tehdy. Ježíš k tomu řekl pár přirovnání, sytil hladové, chránil ohrožené a bránil se zlu. Způsob, jakým vjel do města a jak očistil chrám, dost napověděl o jeho panování. Pánové nahoře se ho ptali, kdo mu dal právo, aby to hlásal zrovna tak, jak to dělá, a byli bezradní – pověřil ho Bůh, nebo lidi, jak to poznat? „To vám neřeknu,“ odpověděl, a tak si tu záhadu museli rozplétat sami. Nejsme na tom jinak. Však to vypravěč nepíše tolik o nich, a o to víc pro nás: Požehnáno buď Boží kralování, které nám vstupuje do života (Ježíš prokázal jak), tak mu ve svém životě dopřejte prostor. A nenechávejte si to pro sebe.

Sám Bůh pokoje se stará o to, abyste mu mohli patřit i se všemi svými šrámy na duši a jizvami na těle i na pověsti, se všemi zklamáními i nadějemi, které prožíváte. Zve vás k životu v lásce, kterou nás v Kristu zahrnul, a je věrný: své milosrdenství vám neodejme. Amen.